

выхапленых з рэальнага жыцця: партрэт юнака, напісаны некалі настаўнікам і клапатліва захаваны ў шафе (“Партрэт і узрост”), букет бэзу, нечакана сарваны знакамітай вядучай на вуліцы (“Бэз Элеаноры”), сустрэча са знаёмым мастаком, які пакінуў свет жывых, але назаўсёды застаўся ў памяці сваіх сяброў (“Гена Ха”), наведванне экспазіцыі з сусветна вядомым шэдэўрам (“Мона”), звычайны візіт у краму (“І ты, Брут”). Узятая з паўсядзённай рэальнасці, кожны з эпизодаў утрымлівае нечаканы элемент, які не толькі вылучае прыведзеныя ўспаміны на фоне звычайнай паўсядзённасці, але і спараджае даволі шырокую гаму эмоцый, выражаных аўтарам праміа ці кантэкстуальна. Такое арганічнае спалучэнне дазваляе прымяняць да жанравай характарыстыкі твораў з цыкла “Букет” дэфініцыю навілістычнага абразка.

Такім чынам, праведзенае даследаванне сведчыць аб тым, што пытанне міжжанравага ўзаемадзеяння ў беларускай малой прозе з’яўляецца неад’емнай рысай натуральнага працэсу развіцця нацыянальнай літаратуры ў цэлым і жанравай сістэмы ў прыватнасці. Вынікі трансфармацыйных працэсаў вылучаюцца прадуктыўным патэнцыялам і перспектывнасцю разгледжаных міжжанравых ўтварэнняў ў кантэксце айчыннай мастацкай прасторы.

Спіс літаратуры

1 Беларускія пісьменнікі і літаратурны працэс 20-30-х гадоў / АН БССР, Ін-т літаратуры імя Я. Купалы ; рэд. П. К. Дзюбайла. – Мінск : Навука і тэхніка, 1985. – 328 с.

2 Каваленка, В. У працэсе станаўлення / В. Каваленка, М. Мушынскі, А. Яскевіч // Шляхі развіцця беларускай савецкай прозы. – Мн. : Навука і тэхніка, 1972. – С.75–87.

3 Казлоўскі, Р.К. Малыя пражайныя жанры ў беларускай літаратуры пачатку ХХ стагоддзя / Р.К. Казлоўскі // Веснік ГрДУ імя Я. Купалы. Серыя 1. Гісторыя. Філасофія. Паліталогія і сацыялогія. Культуралогія. Педагагіка. Псіхалогія. Правазнаўства. Філалогія. – 2002. – № 1 (8). – С. 138–144.

4 Жураўлёў, В. П. Структура твора. Рух сюжэтна-кампазіцыйных форм / В. П. Жураўлёў. – Мн. : Навука і тэхніка, 1978. – 312 с.

5 Максімовіч, В. А. Беларускі мадэрнізм: эстэтычная самаідэнтыфікацыя літаратуры пачатку ХХ ст. / В. А. Максімовіч. – Мн. : Аракул, 2001. – 351 с.

6 Маракоў, Л. Новае пра Лукаша Калюгу : дакументы, успаміны, каментары / Л. Маракоў // Роднае слова. – 1999. – № 9. – С. 194 – 209.

7 Мушынскі, М. Вытокі / В. Каваленка, М. Мушынскі, А. Яскевіч // Шляхі развіцця беларускай савецкай прозы. – Мн. : Навука і тэхніка, 1972. – С. 3 – 74.

8 Рагойша, В. Тэорыя літаратуры ў тэрмінах / В. Рагойша. – Мн. : Бел. энцыкл., 2001. – 383 с.

УДК 821.161.3-1*А.Разанаў

А. Д. ДАКУКІН

(г. Гомель, ГДУ імя Ф. Скарыны)

ПРА (МАЛА)ДАСЛЕДАВАННЯ ЖАНРЫ АЛЕСЯ РАЗАНАВА

У артыкуле даецца сціслая характарыстыка жанравай сістэмы, распрацаванай А. Разанавым. Адзначаецца, што ў творчай спадчыне пісьменніка маюцца як традыцыйныя жанры (рыфмаваныя вершы і паэмы, нарысы, эсэ, інтэрв’ю, уласна пераклады), так і вынайдзеныя самім А. Разанавым (пункціры, зномы, Worddichte, квантэмы і інш.). Прыводзяцца звесткі пра пакуль маладаследаваныя жанры словатворав, этымалагічных эцюдаў, а таксама праз, перастварэнні і ўзнаўленні. Акрамя таго, у рабоце зроблена спроба класіфікацыі жанраў творчасці А. Разанава.

А. Разанаў з’яўляецца наватарам не толькі ў раскрыцці асобных тэм і вобразаў, але і ў стварэнні ўнікальнай жанравай сістэмы. У большасці навуковых прац, прысвечаных творчасці паэта, можна знайсці згадкі пра жанравую спецыфіку ягоных тэкстаў. А. Разанаў пачынаў з традыцыйных сілаба-танічных вершаў, але паступова перайшоў ад рыфмаваных тэкстаў да верлібраў, вершаў у прозе, а затым распрацаваў уласныя арыгінальныя жанры на іх аснове. Адпаведна, у спадчыне пісьменніка можна вылучыць жанры паэтычныя, публіцыстычныя, а таксама звязаныя з перакладчыцкай дзейнасцю паэта.

Разгалінаваную жанравую сістэму твораў А. Разанава можна апісаць наступным чынам:

паэтычныя жанры – рыфмаваныя вершы, паэмы, версэты, вершаказы, пункціры, квантэмы, злёсы, Wortdichte, punktyrai, namakanki;

публіцыстычныя жанры – зномы, артыкулы, эсэ, згадкі, этымалагічныя эцюды, каментары да твораў іншых аўтараў (зацемкі, нататкі, водгукі, маргіналіі, “терменеўтычныя працытанні”), словатворы (тварасловы, творасловы);

жанры для характарыстыкі перакладзеных твораў – уласна пераклады, апрацаваныя старажытныя тэксты (узнаўленні, ператлумачэнні, перастварэнні), з.

У свой час мы падрабязна разглядалі сутнасць кожнага з названых жанраў (гл. [1, с. 69–76]), таму ніжэй ахарактарызуем іх у сціслым выглядзе, а асноўную ўвагу скіруем на маладаследаваныя аспекты.

Версэт – гэта нерыфмаваны графічна падзелены на асобныя абзацы верш-прытча, дзе маецца сюжэтнасць і дзеючыя асобы. Само гэтае слова паходзіць з французкага *verset*, гучанне якога перадаецца па-беларуску як версэт ці версэ. Першапачаткова так у еўрапейскай літаратуры называлі асобны радок тэксту Бібліі. Далей назва пашырылася на творы, пры напісанні якіх выкарыстоўваецца падобная падача тэксту (у Бібліі тэкст падзяляецца на пранумараваныя радкі–“стхі”), а пазней так сталі называць багатыя на мастацкія сродкі праяўленыя тэксты, дзе ахарактарызуецца стан асобы, яе эмацыянальныя перажыванні (г. зн. вершы ў прозе). Еўрапейскі *verset* (версэ, верш у прозе) і версэт А. Разанава сапраўды шмат у чым падобныя, але маюцца і адрозненні. Сам пісьменнік, гаворачы пра версэт, згадвае пра сувязь жанру з традыцыйнай паэзіяй, бо ў версэце таксама маецца рыфма, толькі змешчаная не ў канцы, а на ўсім працягу паэтычнага падка: “Той змест, што настойліва падступаўся да свядомасці, ужо не ўкладаўся ў ранейшыя формы. Ён падступаў знутры, як сон, і хацеў урэчаісніцца. Як? Словаў яшчэ не было, а матрыца ўжо намацалася і займела найменне. Версэт стаўся, прынамсі для мяне, калі не ўніверсальным, то сінтэтычным жанрам. Канцавыя рыфмы традыцыйных вершаў ён развёў па сцэжках радкоў і здолеў паказаць, што самыя розныя гукі могуць суадгукацца паміж сабою, калі яны ўведзеныя ў адпаведнае сэнсавое поле, – сэнсарыфмавацца. Магчыма, у ім нешта ёсць ад Ur-мовы (першамовы). Некалькі разоў – у Швецыі і Нямеччыне – слухачы аб’яўлялі: мы зусім не разумеем беларускай мовы, але нам здаецца, што мы разумеем тое, што чуем” [2, с. 114–115].

Па форме да версэта набліжаецца *вершаказ* – таксама нерыфмаваны верш, падзелены на абзацы-страфоіды. Але сюжэта ў ім няма, затое пры дапамозе гукапісу, асацыяцый і этымалогіі раскрываецца сэнс пэўнага слова, вынесенага ў заглавак. Паводле А. Разанава, у вершаказах “словы (і рэаліі) расказваюць сваю біяграфію, успамінаюць свой радавод” [2, с. 23]. У якасці заглавачнага слова аўтар выбірае назвы прадметаў, з’яваў прыроды і надвор’я, абстрактных паняццяў; зрэдку гэта могуць быць адразу два словы. У самім тэксце паэт ахарактарызуе знешні выгляд, прызначэнне, паходжанне і г. д. пэўнага прадмета ці з’явы, падбіраючы сугучныя з заглавачным словы, звяртаючыся да этымалогіі і гучання слова ў іншых мовах.

Адзін з самых невялікіх паводле памеру жанраў – *пункцір*. Ён уяўляе сабой занатаванае ўражанне аўтара аб якой-небудзь рэчы, з’яве і інш. Гэтыя творы (пад назвай “Зярняты”) з’явіліся ўжо ў першым паэтавым зборніку “Адраджэнне” (1970) і актыўна ствараліся пісьменнікам і ў пазнейшыя гады. Пункціры найчасцей налічваюць 3–5 радкоў, могуць мець рыфму, гукапіс, але не заўсёды. Аўтар называе іх “акупункцірамі”, мікрапаэмамі і сцвярджае, што ў невялікім па аб’ёме пункціры змест можа быць больш глыбокі, чым у вершы або традыцыйнай паэме.

З 3–4 радкоў складаюцца і *квантэмы*. Назва паходзіць ад слоў *квант* (фізічны тэрмін, якім абазначаецца порцыя энергіі, святла і пад., то-бок нешта невялікае) і *паэма*. Адпаведна, у гэтых творах аўтар імкнецца пры дапамозе ўсяго некалькіх радкоў перадаць змест цэлай паэмы. Ад пункціраў квантэмы адрозніваюцца адсутнасцю вялікіх літар і знакаў прыпынку і лічацца самым “цымным” для разумення разанаўскім жанрам. Тут надзвычай узрастае роля асацыяцый, сутворчасці аўтара і чытача, а таксама гукавая арганізацыя квантэмы. У спадчыне пісьменніка маецца таксама блізкі да квантэмаў жанр *злѣсаў*. Адметнасцю апошніх з’яўляецца іх даволі вялікі памер, наяўнасць загаловаў і элементаў сюжэта [1, с. 91–97].

Як вядома, паэт пісаў не толькі па-беларуску. Адметным нямецкамоўным жанрам сталі *Wortdichte* – “вершасловы”, “сцісласловы”, дзе спалучаюцца рысы вершаказа і пункціра. На аснове пункціраў узніклі таксама літоўскія *punktyrai* і верхнялужыцкія *namakanki*.

Зномы – невялікія праявіныя тэксты, у якіх пісьменнік разважае над спецыфікай творчасці, нейкай гістарычнай з’явай, дзеліцца ўспамінамі пра здарэнні з уласнага жыцця. Зномы адрозніваюцца памерам: могуць складацца з некалькіх абзацаў, а могуць уяўляць сабой адзін ці два радкі, набліжаючыся да афарызма.

У публіцыстычнай спадчыне Разанава можна знайсці артыкулы, згадкі, нарысы, інтэрв’ю і інш. Варта звярнуць увагу на розныя водгукі аб творах айчынных і замежных пісьменнікаў. А. Разанаў называе такія тэксты водгукамі, нататкамі, зацемкамі, маргіналіямі. Таксама пісьменнік займаўся даследаваннем паходжання беларускіх геаграфічных назваў, што стала магчымым дзякуючы веданню ім мноства моў і звароту да этымалогіі. Гэтыя публіцыстычныя тэксты аўтар назваў *этымалагічнымі эцюдамі*. Вынікам такіх даследаванняў стала кніга “След самаеда”, урыўкі з якой былі апублікаваныя ў Бярозаўскай раённай газеце “Маяк”.

Неабходна таксама згадаць пра разанаўскую перакладчыцкую дзейнасць. Акрамя *ўласна перакладаў*, з 1990-х гадоў пісьменнік працаваў з творамі даўняй літаратуры, аднаўляючы старажытнабеларускія тэксты ўжо на сучаснай мове. У працэсе сваёй працы аўтару даводзілася шукаць эквіваленты для царкоўнаславянскіх тэрмінаў, якія абазначаюць рэлігійныя паняцці. У выніку гэтага пошуку з’явілася мноства неалагізмаў, якія былі апублікаваныя аўтарам у часопісе “Крыніца” як *тварасловы* (у пазнейшых публікацыях гэтыя неалагізмы называюцца *творасловы*, *словатворы* або адносяцца да зномаў). Напрыклад, *адсамнік* – інок, *адсамны* – иноческий, *адсамніцтва* – иночество, *звум* – паняцце, *звумны* – паняццёвы, *злюд* – грамадскасць, *мир*, *злюдны* – мирской і інш. Тварасловы – гэта пэўныя аўтарскія неалагізмы. Заўважым, што яны могуць адлюстроўваць не толькі гістарычную або рэлігійную лексіку. Напрыклад, шырокую вядомасць набыў разанаўскі словатвор *заўзятар* (як адпаведнік рускаму *болельщик*). Адзначым, што самі ўзноўленыя старабеларускія творы А. Разанаў не лічыць перакладамі ў традыцыйным сэнсе. Перададзеныя сучаснай мовай даўнія тэксты ён называе *ўзнаўленнямі*, *ператлумачэннямі*, *перастварэннямі* [1, с. 155–159].

Асобна варта вылучыць перакладзеныя А. Разанавым вершы В. Хлебнікава, якім беларускі аўтар даў жанравае азначэнне з: “Я думаю, тут трэба ўдакладніць. Можа, гэта не зусім пераклады. Бо ёсць жа ў перакладчыцкай практыцы такія формы, якія называюцца наследаванні, перастварэнні або нават «з». Я пазначыў публікацыі з Хлебнікава прыназоўнікам «з». Лічыце, што «з» – таксама своеасаблівы жанр. Што да Хлебнікава, то, ведаеце, ён такі паэт, якога нават перакладаць немагчыма. Ён становіцца проста прапановай для сутворчасці. Кажуць пра перакладчыка прозы, што ён раб, пра перакладчыка паэзіі – што ён заўсёды спаборнік з аўтарам. То якраз Хлебнікаў дае такую магчымасць вельмі-вельмі паспаборнічаць з ім. і, карыстаючыся зноў жа яго вершам, яго модулем, у сваёй мове стварыць нешта адэкватнае, актывізаваць яе паводле тых прынцыпаў, законаў, якія прапануе верш Хлебнікава” [2, с. 71].

Адшуканыя намі прыклады ўзноўленых А. Разанавым даўніх тэкстаў, а таксама прыклады “з”, можна адлюстраваць у выглядзе наступнай табліцы 1 (калі твор не мае назвы, то ў адпаведнай калонцы падаецца яго першы радок з трыма зорачкамі).

Табліца 1 – Ператлумачэнні, перастварэнні, узнаўленні, з, зробленыя А. Разанавым у 1990–2019 гг.

<i>ператлумачэнні, перастварэнні, узнаўленні, з</i>				
год публікацыі перакладу	мова, з якой зроблены пераклад	аўтар арыгінальнага тэксту	назва тэксту	выданне, дзе апублікаваны пераклад
1	2	3	4	5
1990	старабеларуская	Францішак Скарына	“Напісана гэта кніга дваіста”	ЛіМ, 31 жніўня
			“Як у каштоўным камені – моц”.	“Крыніца”, №10
1994	старабеларуская	Кірыл Тураўскі	“Слова ў нядзелю святога Фамы”.	“Крыніца”, №1 (7)
	старапольская	Мялеццй Сматырцкі	“Трэнас, альбо Плач святой Усходняй Царквы”.	“Крыніца”, №5 (11)
1995	руская	Вялімір Хлебнікау	“***Чарот-вечарот...”, “Конік”, “***Нем нямым лукае лукам...”, “Заклён рогатам”, “Нетры”, “***Сланы біліся біўнямі так...”, “***У неба ўцяліся кінжалы...”, “***Магутна-снежная краса...”, “***З цялэхканнем-свістам...”, “***Калі паміраюць коні – дыхаюць...”, “***Сягоння зноўку я пайду...”, “Маркотнае”, “Курган”, “***Сядзіба ноччу, чынгісхань...”, “***Вецер – о нямеча...”, “***І чорны рак на місцы белай...”, “Мае паходы”, “***Кратае сінія дрэвы кіпцюр...”, “Месяцовае святло”, “***Вясновага Карана...”, “Голад”, “Прашчур”, “***Людзі, конадні, гады...”.	“Паляванне ў райскай даліне”
	старабеларуская	Леў Сапега	“Зварот да ўсіх саслоўяў” [прадмова да Статута ВКЛ].	“Крыніца”, №7 (1-2)
		Васіль Цяпінскі	“”З маёмасці ўбогай сваёй слугую свайму народу.	“Крыніца”, №9 (4)
		Сымон Будны	“Кожны, хто згінуць не хоча: прадмова да катэхізіса”.	“Крыніца”, №11 (6)
		Францішак Скарына	“У сціслыя словы ўкладаючы розум вялікі”, “Як пчолы бароняць вуллі свае”, “Прарочыў цар Саламон”.	“Крыніца”, №14 (9)
1996	старабеларуская	Язэп Рудкі	“Дарунак, які ўрэчаісніваюць таемствы (Тэзы)”.	“Крыніца”, №21 (5-6)

Працяг табліцы 1

1	2	3	4	5
1997	старабеларуская	Кірыла Транквіліён-Стаўравецкі	“Нішто, удыхнутае ў абалонку”.	“Крыніца”, №31 (5)
1998	старабеларуская	Іпацый Пацей	“На свеце так водзіцца”.	“Крыніца”, №49 (12)
2005	[не пазначана]	Кірыла Тураўскі	“Слова ў нядзелю святога Фамы”.	“Кніга ўзнаўленняў”
		Францыск Скарына	“Псалом – песнаспеў анёльскі”, “Напісана гэтая кніга дваіста”, “Як золата пералітоўваецца агнём”, “Усёй грамадзе чалавечай”, “Праро-чыў цар Саламон”, “Як пчо-лы бароняць вуліі свае”.	
		Сымон Будны	“Кожны, хто загінуць не хоча (прадмова да катэхізіса)”.	
		Васіль Цяпінскі	“З маёмасці ўбогай сваёй слугую свайму народу”.	
		Іпацый Пацей	“На свеце так водзіцца”.	
		Язэп Руцкі	“Дарунак, які ўрэчаісніваюць таемствы (Тэзы)”.	
		Кірыла Транквіліён-Стаўравецкі	“Нішто, удыхнутае ў абалонку”.	
		Мялецій Смятрыцкі	“Трэнас, альбо плач святой усходняй царквы”.	
		Леў Сапега	“Зварот да ўсіх саслоўяў (прадмова да Статута Вялікага Княства Літоўскага)”.	
2011	руская	Вялімір Хлебнікау	“***Чарот-вечарот...”, “***Нем нямілым лунае лукам...”, “***Павысыпаліся з меха...”, “***Змрокі. Сцені...”, “Заклён рогатам”, “Конік”, “***З цялёхканнем-свістам...”, “Нетры”, “***Сланы біліся біўнямі так...”, “***У неба ўцяліся кінжалы...”, “***Магутна-снежная краса...”, “***Калі паміраюць коні – дыхаюць...”, “Зносы”, “***Я перамог: сшарэлы люд...”, “***Ноч у сузор’ях...”, “***Сягоння зноўку я пайду...”, “Маркотнае”, “Курган”, “***Людзі, конадні, гады...”, “***Сядзіба ноччу, чынгісхань...”,	“З Вяліміра Хлебнікава”

Заканчэнне табліцы 1

1	2	3	4	5
			“Звер + лік”, “***Вецер – нямеча...”, “***Вясновага Карана...”, “Месяцовае святло”, “***Кратае сінія дрэвы кіпцюр...”, “***І чорны рак на місцы белай...”, “Мае паходы”, “Прашчур”, “Голад”, “***Вошпы заўзята маліліся мне...”, “Адмова”, “***Яшчэ раз, яшчэ раз...”.	
2017	старабеларуская	Францыск Скарына	“Псалом – песнаспеў анёльскі”, “Як золата пералітоўваецца агнём”, “Як у каштоўным камені моц”, “У сціслыя словы ўкладаючы розум вялікі”, “Усёй грамадзе чалавечай”, “Прарочыў цар Саламон”, “Што ўкладае Філон Філосаф у вусны свае”, “Маем найбольшае самі”, “Многіх цароў перамог”, “Як пчолы бароняць вуллі свае”, “Напісана гэтая кніга дваіста”, “Дзеліцца Біблія на дзве долі”, “У чатыры канцы зямлі”, “Што ёсць на зямлі і што ёсць на небе”, “Не толькі даслоўна, а і духоўна”, “Раней за ўсе пісанья законы”, “Рукою вогненай словы накрэсліліся”, “Дзеля добра паспалітага”.	“Маем найбольшае самі”
			“Што ёсць на зямлі і што ёсць на небе”, “Не толькі даслоўна, а і духоўна”, “Раней за ўсе пісанья законы”, “Рукою вогненай словы накрэсліліся”, “Дзеля добра паспалітага”.	Дзеяслоў”, №1 (86)
	[не пазначана]	Кірыла Тураўскі	“Абралі жыццё самапершае”	Дзеяслоў”, №5 (90)
2018	старабеларуская	Лявонці Карповіч	“Што адбылося аднойчы, на нова цяпер адбываецца : калядная казань”	“Дзеяслоў”, №6 (97)
2019	старабеларуская	Лаўрэнці Зізаній	“Як рыба хвастом надае свайму целу рух: казанне на пахаванні Зоф’і, княгіні Чартарыйскай”	“Дзеяслоў”, №5 (102)

Такім чынам, арыгінальныя жанры ў творчасці А. Разанава дапаўняюць адзін аднаго і дапамагаюць лепей зразумець спецыфіку паэзіі. Акрамя таго, жанры адлюстроўваюць светапогляд самога пісьменніка. З часам творы названага аўтара становяцца менш рыфмаванымі і змяшчаюць менш тропай, але роля гукапісу ў тэкстах, наадварот, узрастае.

Спіс літаратуры

1 Дакукін, А. Д. Мастацкі свет Алеся Разанава / А. Д. Дакукін ; Гомельскі дзяржаўны ўніверсітэт імя Ф. Скарыны. – Гомель : ГДУ імя Ф. Скарыны, 2024. – 282 с.

2 Разанаў, А. С. З апокрыфа ў канон: гутаркі, выступленні, нататкі / А. С. Разанаў. – Мінск : І. П. Логвінаў, 2010. – 138 с.

УДК 821.161.3-14*Н.Гілевіч*А.Вярцінскі*Г.Бураўкін

І. С. ЕЎЖАНКА

(г. Гомель, ГДУ імя Ф. Скарыны)

МАСТАЦКІЯ АДМЕТНАСЦІ ІНТЫМНАЙ ЛІРЫКІ ПАЭТАЎ ФІЛАЛАГІЧНАГА ПАКАЛЕННЯ

Артыкул прысвечаны выяўленню мастацкай спецыфікі інтымнай лірыкі паэтаў-шасцідзясятнікаў на прыкладзе творчасці трох аўтараў – Ніла Гілевіча, Анатоля Вярцінскага і Генадзя Бураўкіна. Асабліва ўвага надаецца асаблівасцям увасаблення вобраза жанчыны ў любоўнай вершатворчасці, а таксама разумення паэтамі самой сутнасці кахання і звязаных з ім пачуццяў.

Інтымная лірыка з’яўляецца арыгінальным літаратуразнаўчым феноменам, своеасаблівай жанрава-відавой сістэмай, якая належыць да “вечных” катэгорый у мастацтве і мае адметную вобразна-сімвалічную і матыўную атрыбутыку на кожным этапе культурна-эстэтычнага развіцця і ў кожнай нацыянальнай прасторы. Сказанае вышэй сведчыць пра мэтазгоднасць і перспектыўнасць звароту да такой абмінутаі даследчыцкай увагай часткі спадчыны нашых класікаў філалагічнага пакалення, як інтымная лірыка. У якасці аб’екта даследавання мы абралі творчасць трох паэтаў-шасцідзясятнікаў – Ніла Гілевіча, Анатоля Вярцінскага і Генадзя Бураўкіна – па-першае, па прычыне таго, што інтымная лірыка складае важную і значную частку іх літаратурнай спадчыны, па-другое, кожны з пералічаных творцаў мае яркую і адметную мастацка-філасофскую канцэпцыю ў разуменні кахання, што даволі арыгінальна адлюстравана ў яго паэзіі. Больш за тое, інтымная лірыка кожнага з абраных намі пісьменнікаў нават становілася зместам асобных зборнікаў: “Чытаю тайнапіс вачэй” Г. Бураўкіна, “Мужчына. Жанчына. Каханне” А. Вярцінскага і “...І плямы на табе няма” Н. Гілевіча. Аднак “у савецкі час гэтая далікатная тэма, якая не ўпісвалася ў агульную манументальную канцэпцыю вобраза сялянскага паэта, старанна замоўчвалася” [1, с. 158], – адзначае А. Брадзіхіна. Таму гэты аспект даволі добра даследаванай паэтычнай творчасці нашых класікаў амаль не трапляў пад увагу літаратуразнаўцаў.

У інтымных вершах Г. Бураўкіна са зборнікаў “Пяшчота” і “Чытаю тайнапіс вачэй” каханне ўяўляецца неад’емнай і лёсавызначальнай сілай, што кіруе жыццём, якое будзе непаўнаўартасным без такіх перажыванняў. Адным з улюбёных тропаў у любоўнай вершатворчасці Г. Бураўкіна з’яўляецца параўнанне, што прызначана зрабіць вобраз жанчыны наглядным і канкрэтным, напоўніць партрэт характэрнымі дэталямі:

І шаўкавістай пасмай лёну
Каса ляжала на плячы,
Твае блакітныя, як неба, вочы
І белыя, як яблыкi, каленi.
На круглыя,
Як белыя налівы,
Клаў галаву я на твае каленi [2, с. 13].
(верш “Незнаёмка”)